

Vakantiekatten

Tijdens onze vakantie dit voorjaar heeft onze poes Snoes bijna twee weken in poezenpension Luxor in Jubbega gelogeerd, of, beter gezegd, óók vakantie gevierd.

Onze Snoes heeft een poep-probleem en alhoewel ik zelf mijn hand niet meer omdraai voor een drolletje in de gang, vind ik het altijd vervelend mijn oppas hiermee te confronteren.

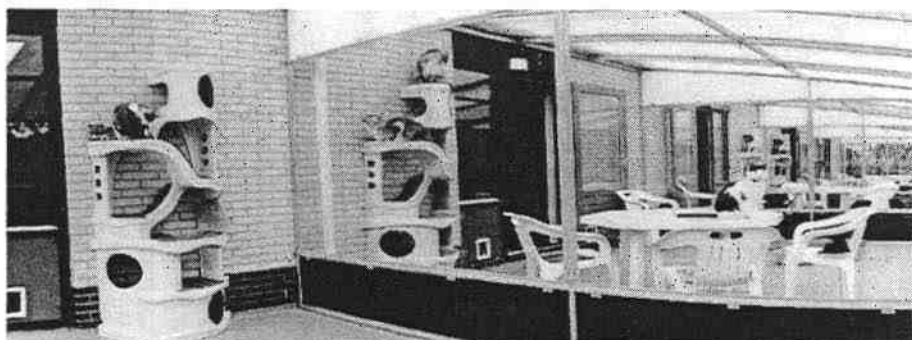
Via de dierenarts was ik al eens in contact gekomen met de heer Schilder, gedragstherapeut voor dieren, die mij de tip gaf dat een tijdelijke uithuisplaatsing van het probleemdier soms wel eens de oplossing kon zijn van het ongewenste gedrag. Toen ik tijdens een controlebezoekje bij de dierenarts een folder van poezenpension Luxor in handen kreeg, heb ik meteen de knoop doorgemaakt. "Baat het niet, het schaadt ook niet", dacht ik en zo kwam ik in contact met Bauke en Marja Kramer, eigenaren van Luxor.

Het poezenpension, dat midden in de Friese natuur is gelegen, is voor een groot deel door Bauke en Marja zelf gebouwd. Drie jaar lang hebben ze er elk vrij uurtje in gestoken.

Ik was erg onder de indruk van de geur in het pension. Het was een geur van niks, het rook er naar niks, alleen maar naar schoon. Het was alsof er niet één kat was, terwijl er toch tientallen rondliepen. Bauke zegt hierover: "Omdat hygiëne natuurlijk vreselijk belangrijk is op een plek waar zo veel katten samenzijn, hebben we bij de bouw bewust gekozen voor roestvrijstaal en kunststof materialen die makkelijk schoon te houden zijn."

Als we die middag eind april komen aanrijden, met een enigszins verontruste Snoes achterin de auto, komt Bauke ons al tegemoet lopen. We komen in een grote, lichte ruimte die is ingericht als receptie, kantoor en winkel tegelijk. In vele vitrines staan cadeauartikelen uitgestald, alle in de vorm van of met de afbeelding van een kat. De opbrengst van de verkoop komt grotendeels ten goede aan Stichting P.O.E.S., waar Marja secretaris van is. Voorzitter van P.O.E.S. is mevrouw Pien Hester, welbekend bij lezers van het Neocat Magazine. De stichting P(ericulus)O(bnoxii)E(xspectati)S(uut) - de afkorting staat voor zij die in gevaar verkeren zijn welkom- zamelt geld in en sluisst dat door naar allerlei kleine instellingen die zich bekommeren om het lot van zwerfende of afgestane katten.

Ik wil graag van alles bekijken en vragen stellen, maar Snoes vindt het nu welletjes en geeft aan dat ze uit haar mandje wil. Ik overhandig het vaccinatieboekje en ik krijg een formulier dat ingevuld moet worden. Maar eerst Snoes. Bauke opent één van de 5 afdelingen, waar elk 20 katten kunnen logeren.

Eén van de buitenterrassen van Luxor. (foto B. Kramer)

We komen eerst in een kleine ruimte, waar een aanrechtblok staat en waar de gegevens van alle aanwezige katten, compleet met foto, aan de muur hangen.

Als de deur dicht is, gaat de deur van het eigenlijke kattenverblijf open. Het is een ruime, behaaglijk verwarmde, goed geventileerde kamer die door middel van een kattenluikje in verbinding staat met het buitenterras. Elke kat heeft in de kattenkamer zijn eigen plekje, met zijn eigen mandje. Midden in de ruimte staat een grote tafel met etensbakjes. Overal ligt speelgoed, er staan krabpalen en alle katten hebben hun eigen kattenbak.

"Hoe weet je nou dat het geen oorlog wordt tussen al die katten?", vraag ik. Bauke: "Je kunt inderdaad niet alle dieren bij elkaar zetten. We kijken eerst naar het karakter van de kat. Voor eenkennige dieren, niet gecastreerde katers en katten met een dieet hebben we nog drie kleinere kamers. Ik denk dat jullie kat het hier wel naar zijn zin gaat hebben." Ik had Snoes nog geen moment uit het oog verloren en ik vond ook dat ze een rustige indruk maakte. Ze had zich op haar eigen kussentje genesteld en observeerde de andere katten. Ik hoopte met haar dat er een vriendje voor haar bij zou zitten.

Marja komt er ook even bij en zij vertelt: "We geven de katten 4 keer per dag eten zodat we wat vaker met ze kunnen spelen en knuffen".

Terug in het kantoor vul ik het formulier in. Behalve allerlei gegevens over Snoes zelf en adresgegevens van het thuisfront, zijn er vragen over het voer dat poes thuis gewend is en dus ook hier zal krijgen. Ik noem een merk en zeg aarzelend: "Dat hebben jullie misschien wel niet, het is nogal duur en ze krijgt ook nog..."

Maar Marja onderbreekt me en wijst me op de enorme voorraadkamer waar werkelijk alle soorten blik- en droogvoer aanwezig zijn en waar een diepvries rijkelijk gevuld is met vis en hart en eendagskuikens.

We gaan nog even terug naar de kattenkamer en we nemen afscheid van Snoes.

We vertrekken met een gerust hart en ik verzucht met de woorden van dierenarts Henk Lommers die in 1994 de opening verrichtte: Luxor, luxe hoor!